

Novinka od svetoznámej autorky,
ktorej romantické príbehy poznáte z filmov.

MÔJ PRVÝ TÁNEC

An illustration of a couple dancing. The woman has long, dark braids and is wearing a white top and black pants. The man is wearing a white shirt and a long, sheer, light-colored skirt or wrap. They are in a close embrace, looking at each other. The background is teal with various pink and red flowers scattered around.

nicola yoon

COO
BOO

Môj prvý tanec

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Nicola Yoon

Môj prvý tanec – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

**MÔJ PRVÝ
TANEČ**

MÔJ PRVÝ TANEC

nicola yoon

Z angličtiny preložila Denisa Lesniaková

COO
BOO

Venujem svojej mame,
ktorá sa napriek tomu všetkému stále usmieva.
A venujem aj svojmu svokrovi,
ktorý sa počas toho všetkého usmieval.

Kniha lásky je dlhá a nudná
Nikto tú prekliatu vec nedokáže zodvihnúť
Je plná tabuliek, faktov a diagramov
A tanečných inštrukcií
Ale ja
Ja milujem, keď mi čítaš
A ty
Ty mi môžeš prečítať hocičo

Peter Gabriel, *Kniha lásky*

Takmer nikto z lásky živý nevyviazne.

Helen Fisher

Moja lepšia verzia

Čaro kníh už na mňa nefunguje. Keď som sa kedysi necítila dobre alebo som sa nachádzala niekde na neúrodnom území medzi smútkom a šialenstvom, náhodne som si vybrala knihu z obľúbenej poličky, usadila som sa na svoju chlpatú ružovú stoličku a čítala som si. A pri tretej, najneskôr štvrtej kapitole som sa už cítila dobre.

No v posledných dňoch pre mňa nie sú knihy nič iné, len písaná zložené do správne napísaných slov, ktoré sú poukladané do gramaticky správnych viet, logicky rozdelených odsekov a tematicky súvislých kapitol. Už nie sú čarovné ani ma neprenášajú do iných svetov.

Keďže som v minulom živote bola knihovníčka, knihy mám uložené podľa žánrov. Než som sa ich začala zbavovať, najväčšiu časť mojej zbierky tvorili romantické knihy. Moja úplne najobľúbenejšia sa volá *Koláčiky a bozky*. Vezmem ju z poličky a začnem v nej listovať, dávam jej poslednú šancu, aby ma očarila. Najlepšia scéna je, keď sa šéfkuchárka, ktorá si nenechá skákať po hlave, a neustále zamyslený kuchár s tajomnou minulosťou obhadzujú v kuchyni jedlom. Keď sa bitka skončí, obaja sú zababraní múkou a polevou, bozkávajú sa a je tam veľa slovných hračiek s dezertmi.

Cukrové pusinky.

Sladké buchtičky.

Lepkavé situácie.

Pred šiestimi mesiacmi by som sa pri tejto scéne roztápala.
(Vidíte tú slovnú hračku?)

No teraz? Nič.

A keďže sa od posledného čítania slová nezmenili, musím priznať, že problém nie je v knihe.

Ale vo mne.

Zavriem ju a položím na kôpku ostatných, ktorých sa chcem zbaviť. Ešte jedna návšteva knižnice a všetky moje romantiky budú preč.

Keď ich začnem odkladať do batoha, do izby vopchá hlavu mama. Pohľadom prejde od mojej tváre dolu na stoh kníh, hore na štyri prázdne poličky a späť na moju tvár.

Zamračí sa a vyzerá to, že chce niečo povedať, ale nepovie. Namiesto toho ku mne vystrie ruku s telefónom. „Volá tvoj otec,“ povie.

Pokrútim hlavou tak silno, až ma vrkôčiky udrú do tváre.

Znovu mykne telefónom smerom ku mne. „Vezmi to. Vezmi to,“ naznačí ústami.

„Nie, nie, nie,“ naznačím tiež.

Ešte som nevidela hádať sa dvoch mímov, no predpokladám, že by to vyzeralo nejako takto.

Mama prejde od dverí dnu do izby. Vďaka tomu mám dost miesta na to, aby som sa prešmykla okolo nej, čo aj urobím. Šprintujem po našej malej chodbe a zavriem sa v kúpeľni.

Mamino nevyhnutné klopanie príde o desať sekúnd.

Otvorím dvere.

Pozrie na mňa a vzdychne.

Vzdychnem tiež.

Posledné dni sú naše konverzácie len vo forme týchto malých vzdychov. Tie jej sú frustrované, plné utrpenia, netrpezlivé a sklamané. Tie moje sú zmätené.

„Yvette Antoinetta Thomasová,“ povie prísne. „Ako dlho chceš v tomto pokračovať?“

Celkom férová odpoveď na jej otázku je podľa mňa navždy. Navždy budem nahnevaná na otca.

A ešte lepšia otázka je: Prečo nie je aj ona?

Vopchá telefón naspäť do vrecka na zástere. Na čele má múku a trochu aj na krátkom afre, vďaka čomu vyzerá, akoby zošedivela.

„Zbavuješ sa ďalších kníh?“ opýta sa.

Prikývnem.

„Kedysi si ich milovala,“ prehovorí. Keby ste počuli, ako to povie, mysleli by ste si, že sa ich chystám spáliť namiesto darovania do knižnice.

Stretnú sa nám pohľady. Mám pocit, akoby sme mali svoju chvíľu. Ak dokáže rozprávať o tom, že sa zbavujem kníh, možno je schopná rozprávať aj o niečom skutočnom, napríklad o otcovi a rozvode, a o tom, ako sa odvtedy veci zmenili.

„Mami...“ začnem.

Ona však uhne pohľadom, utrie si ruky do zástery a preruší ma. „S Danicou ideme piecť čokoládové koláčiky,“ povie. „Pod nám dolu pomôcť.“

Pečenie je nové. Začala s tým v deň, keď sa otec odsťahoval z nášho starého domu, a odvtedy neprestala. Ak nemá zmenu v nemocnici, tak pečie.

„Dnes večer idem von s Martinom, so Sophie a s Cassidy. Mali by sme si začať plánovať svoj výlet.“

„Posledné dni tráviš viac času mimo domu než v ňom,“ nadhodí.

Nikdy neviem, čo robiť, keď povie niečo takéto. Nie je to otázka ani obvinenie, no má to v sebe trochu z oboch. Namiesto odpovede zízam na jej zásteru. Má na nej nápis *Pobozkaj kuchára* a obrázok dvoch obrovských našpúlených pier.

Je pravda, že som posledné dni nebola veľmi doma. Predstavta, že by som strávila pár hodín pečením s ňou a mojou sestrou Danicou ma naplňuje niečím, čo má veľmi blízko k zúfalstvu. Danica bude oblečená presne na tú príležitosť – bude mať na sebe nejakú zásteru vo vintage štýle zladenú s kuchárskou čapicou položenou na hlave uprostred svojho afro drdola. Bude hovoriť o svojom najnovšom frajerovi, z ktorého je (veľmi) nadšená. Mama bude rozprávať krvavé príbehy z pohotovosti a bude trvať na tom, aby počúvali reggae, nejaké staršie piesne napríklad od Petra Tasha či Jimmyho Cliffa. Alebo si pustia niečo trip-hopové, ak bude po Danicinom, ktorá to potom bude všetko zdieľať na svojich sociálnych sieťach. Obe budú predstierať, že je v našej rodine všetko v pohode.

Všetko nie je v pohode.

Mama znovu vzdychne a pošúcha si čelo, čím si múku rozpráši ešte väčšmi.

„Máš na sebe múku,“ poviem a natiahnem sa, aby som ju oprášila.

Cukne predou mnou. „Nechaj tak. Aj tak sa znova zašpiním.“ Mama pochádza z Jamajky. Prestažovala sa sem s babkou a dedkom, keď mala štrnásť. Jamajský prízvuk má, len keď je nervózna alebo rozrušená. Teraz počuť jej prízvuk len slabo, no je tam.

Otočí sa a odíde naspäť dole.

Keď sa obliekam, snažím sa nemyslieť na našu nie-až-tak-hádku, no aj tak o nej premýšľam. Prečo bola taká rozrušená z toho, že sa zbavujem svojich posledných romantických kníh? Ako keby bola sklamaná, že už nie som ten istý človek, akým som bola pred rokom.

Ale jasné, že ním nie som. Ako by som aj mohla byť? Želám si, aby ma ten rozvod neovplyvnil, rovnako ako ju a Danicu. Želám si, aby som mohla bezstarostne piecť s nimi. Želám si, aby som bola znovu to dievča, ktoré si myslelo, že jej rodičia, a hlavne jej otec, nemôžu urobiť žiadnu chybu. Aby som mohla byť to dievča, ktoré dúfalo, že nájde presne takú lásku, aká bola medzi nimi, keď vyrastalo. Kedysi som verila v šťastné konce, pretože oni mali ten svoj.

Chcela by som sa vrátiť do momentu, keď som nevedela všetky tie veci, ktoré viem teraz.

Ale nedá sa to.

Nedokážem zabudnúť na to, že otec podviedol mamu.

Nedokážem zabudnúť na to, že nás opustil kvôli inej žene.

Mame chýba tá verzia mňa, ktorá milovala všetky tie knihy.

A mne chýba tiež.

2. KAPITOLA

(Bývalé) obľúbené romantické žánre

Skutočné príbehy

1. Od nenávisti k láske – Pýtame sa tú dôležitú otázku: pobožkajú sa alebo sa navzájom pozabíjajú? Žartujem. Jasné, že sa pobožkajú.
2. Milostný trojuholník – Všetci nenávidia milostné trojuholníky, ale v skutočnosti sú skvelé. Sú na to, aby si hlavná postava vybrala medzi rozdielnymi verziami seba: kým kedysi bola a kým sa stáva. Poznámka: Ak sa niekedy budete rozhodovať medzi upírom a vlkolakom, vyberte si upíra. Odpoveď, prečo by ste si mali (samozrejme) vybrať upíra, je v prvom bode na druhej strane.
3. Druhá šanca – Posledné dni si uvedomujem, že toto je najmenej realistický motív. Ak vám niekto ublíži raz, prečo by ste mu dali šancu, aby to urobil znovu?

Paranormálne príbehy

1. Upíri – Sú sexi a budú ťa milovať naveky.
2. Anjeli – Majú krídla, ktorými ťa objímu, a vezmú ťa hocikam, kde potrebuješ byť.
3. Meniči podoby – Hlavne jaguáre a leopardy, ale v podstate všetko, čo môžeme zaradiť k veľkým šelmám. Raz som sa snažila prečítať knihu o dinosaurích meničoch podôb. T-rexovia, pteranodony, apetosaury a podobne. Sú presne takí desiví, ako si ich predstavujete.

Daruj knihu, vezmi si knihu

Keď na druhý deň ráno zídem dolu, mama je už dávno v práci v nemocnici. Danica sedí za stolom a fotí čokoládové koláčiky, ktoré s mamou napiekli. Uložili ich do tvaru pyramídy na jednu z maminých nových ozdobných táčok. Danica je z tých ľudí, ktorí sa s fotkami vyhrajú. Nakloní telefón, otočí koláčikovú pyramídu a robí jednu veselú fotku za druhou.

Vzmem si cereálie a usadím sa za stôl vedľa nej. V tomto byte sme už šesť mesiacov, ale ešte stále mám pocit, že je to len prechodné bydlisko, ako keby som bola na návšteve. Stále čakám, kedy sa vrátim do skutočného života.

V porovnaní s naším starým domom je malý. Chýba mi naša záhrada. Teraz máme dvor, ktorý zdieľame s ďalšími dvanástimi bytmi. Naš dom mal dve kúpeľne, ale teraz máme len jednu. Najviac mi však chýbajú všetky tie spomienky ukryté v jeho stenách.

Danica si vyberie fotku a posunie ku mne telefón, aby som mohla vidieť jej príspevok. „Ani nevidno, že sú spálené,“ povie pyšne.

Má pravdu. Naozaj vyzerajú perfektne. Prejdem si jej príspevky. Má tam fotku s mamou, ktorá je celá od múky, obe držia veľký kus čokolády a smejú sa, až si želám, aby som s nimi

ostala a pomohla im. Predtým, než jej telefón podám naspät, prečítam si heštegy – #nocnepeceniemamyadcery #perfektnecokoladovekolacikysuperfektne.

„Prečo nie si na branči?“ opýta sa.

Väčšinou trávim nedeľné rána so svojimi najlepšimi kamarátmi v Surf City Waffles čo je úplne najlepšia vaflovňa v celom Los Angeles. Dnes ráno sú však zaneprázdnení.

„Všetci niečo majú,“ odpoviem.

„Takže dnes budeš doma?“ opýta sa, no takým spôsobom, ktorý mi naznačuje, že nechce, aby som bola doma.

Pustím lyžicu späť do misky a prezriem si ju. S tým svojím obrovským afrom, so žiarivým a trblietavým mejkapom a s vintage oblečením vyzerá väčšinou ako supermodelka zo sedemdesiatych rokov.

Teraz vyzerá ešte krajšie než zvyčajne. Ak by som mala hádať, povedala by som, že má rande. Ale nemusím hádať, pretože o sekundu nato zazvoní zvonček. Na tvári sa jej rozleje obrovský úsmev a s výskaním sa rozbehne k dverám.

Za posledný rok mala Danica osem rôznych frajerov, čo je v priemere 0,667 frajera za mesiac alebo 0,154 frajera za týždeň. Nemám však problém s kvantitou alebo kvalitou jej chalanov (Aj keď kvalita by mohla byť lepšia. Neviem, prečo si vyberá chalanov, ktorí sú oveľa menej zaujímaví a múdri než ona.), ide skôr o to, že *vôbec* randí. Prečo som jediná, kto sa z rozvodu mamy a otca poučil?

Nechám na stole misku z raňajok a snažím sa nenápadne prejsť cez obývačku, aby som sa vyhla pozdravu. Mám však smolu.

„Čau, Evie!“ pozdraví ma chalan. Slovo „čau“ vysloví, ako keby malo viac slabík než len jednu.

„Ahoj,“ ozdravím a snažím sa spomenúť si na jeho meno. Má na sebe surferské šortky a tričko bez rukávov, akoby išiel na pláž alebo sa z nej práve vrátil. Má bielu pokožku a dlhé strapaté blond vlasy, je vysoký a svalnatý. Ak by bol bytovým doplnkom, bol by veľmi pekný chlpatý koberec.

Pár sekúnd tam trápne postávame, až kým nás Danica nezachráni pred utrpením. „Premýšľame, že pôjdeme do kina,“ prehovorí. „Môžeš ísť s nami, ak chceš.“

Ale výrazy v ich tvárach mi hovoria dve veci:

1. Nepremýšľajú, že pôjdu do kina. Chcú ostať tu. Sami. V byte. Aby sa mohli bozkávať.

a

2. Ak by aj išli do kina, nechceli by, aby som šla s nimi.

Prečo sa vôbec pýtala? Lutuje ma?

„Nemôžem. Ale užite si to,“ poviem. Dnes mám na programe len jednu vec, a to ísť do knižnice a zbaviť sa kníh, no ak by som im to povedala, cítila by som sa pateticky. Vyjdem hore a oblečiem sa.

Keď odchádzam, zakričím im „čau“, ako keby to slovo malo viac slabík.

* * *

Bicyklujem a som na polceste do knižnice, keď si spomeniem, že dnes je nedeľa. V nedeľu sú knižnice zatvorené.

Ísť domov, keď sa tam „bavia“ Danica a Ben, teraz nepripadá do úvahy. Je jeden z tých krásnych jarných dní, keď sa naokolo ešte stále vznáša ranná hmla a vzduch vonia vlhko a novo. Rozhodnem sa ísť do parku La Brea Tar Pits, ale naokolo cez Hancock Park.

Štvrť Hancock Park sa nachádza len desať minút od nášho bytu, no vyzerá ako z iného sveta. Domy sú tu veľké ako hrady. Jediné, čo im chýba, sú hradné priekopy, padacie mreže, draky a princezné, ktoré čakajú na záchranu. Vždy keď tadiaľ ideme autom, mama tvrdí, že je zločin, že v meste, kde je toľko bezdomovcov, existujú také domy. Na pohotovosti často pomáha bezdomovcom.

Pomaly bicyklujem po jednej kľukatej ulici za druhou a zízam na rozsiahle čisté trávniky a obrovské drahé autá.

Nakoniec dorazím na ulicu, ktorá je z oboch strán lemovaná jazmínovými kríkmi a obrovskými žakarandami. Konáre vytrčajú do ulice a tvoria klenbu z fialových lúpeňov. Mám pocit, akoby som šla cez tunel do rozprávky.

Slnko sa schová za oblak a vzduch sa zrazu ochladí. Zastavím sa pri chodníku a z batoha si vytiahnem bundu. Práve sa chystám vyraziť ďalej, keď si všimnem jednu z tých malých drevených búdok s knihami, ktoré si môžete požičať. Je žiarivomodrá a vyzerá ako miniatúra domčeka so sedlovou strechou a zavretými zvetranými bielymi dvierkami. Na malom štítku stojí *Malá bezplatná knižnica*.

„Doniesla si nám pôsobivú kopu kníh, zlatko,“ ozve sa hlas práve vo chvíli, keď podopieram svoj bicykel.

Zvrieknem a prudko sa otočím. Ani nie meter odo mňa stojí stará žena.

„Do svätého hovna,“ zanadávam, no hneď si zakryjem ústa dlaňou. „Prepáčte, nechcela som nadávať. Nevšimla som si vás.“

Žena sa zasmee a pristúpi bližšie. Jej pokožka je svetlohnedá a tenká ako starý papier.

„To je v poriadku,“ prehovorí. „Aj keď by ma zaujímalo, čo je sväté hovno.“

Usmejem sa, ale nazriem poza ňu. Odkiaľ vôbec prišla?

„To je vaša knižnica?“ opýtam sa.

„Urobila som ju, ale je, samozrejme, pre všetkých. Vieš, na čo slúžia tieto knižnice? Ide o to, aby ľudia čítali a aj sa so svojimi susedmi skutočne rozprávali, a nie len vedľa nich žili.“ Pošúcha si ruky. „Tak, čo to tam dnes pre nás máš?“

Položím batoh na zem a vyberiem z neho náruč plnú kníh.

Niekoľko si ich vezme a pritlačí si ich k hrudi. „O tie sa niekto staral s láskou,“ povie, keď sa pozrie na názvy. Je jedna z tých ľudí, ktorí pri čítaní otvárajú ústa. Vyzerá to, akoby si mrmlala nejaké zvláštne zaklínadlo. *Sotva tam; Koláčiky a bozky; Osudový vojvoda, Láska, pozor, štart; Tigrovo srdce.*

„Všetky sú skvelé,“ poviem a môj hlas znie len ako zachrípnutý šepot. Odkiaľšiem si. „Mali by ste si ich prečítať.“

„Prečo sa ich zbavuješ?“ opýta sa. Podíde ku mne, v rukách stále zvierajú knihy, ktoré si odo mňa vzala.

Vytiahnem z batoha ďalšie a premýšľam, či jej povedať pravdu. Že už nemám pocit, že tie knihy patria mne. Že romantické príbehy sú pre mňa ako rozprávky: nemáte im veriť večne.

Ja som im prestala veriť deň po tom, čo sa otec odsťahoval.

Je zaujímavé, ako sa môže začať deň ako hocijaký iný a skončiť sa tak rozdielne. Niekedy si prajem, aby existovala predpoveď počasia na život. *Predpoveď na zajtra: ráno vás zastihnú bežné stredoškolské trampoty, ale podvečer očakávajú dramatickú zradu rodičov. Deň sa zavŕši šíaleným nočným emocionálnym utrpením. Detaily sa dozviete po reklame.*

Celý deň v škole som bola v šoku, nedokázala som uveriť, že keď sa vrátim domov, otec tam nebude. Kým nadišiel obed, bola som si istá, že ho dokážem presvedčiť, že s mamou robia chybu. Po škole som nastúpila na autobus, odviezla sa do Santa Monicy

a potom som prebicyklovala cez areál univerzity až k budove humanitných vied, kde má kanceláriu. Brala som schody po dvoch a myslela som len na to, čo mu poviem. Možno bol problém v tom, že si neuvedomoval, ako veľmi ho mama miluje. Neprejavuje emócie práve najčastejšie. Možno len potrebovali viac nerodičovského času pre seba, rande raz za týždeň alebo čo. Alebo si potrebovali nájsť spoločné záľuby, aby si k sebe mohli „znovu nájsť cestu“, ako to stále hovoria experti na vzťahy.

Utekala som po chodbe k jeho kancelárii a myslela som si, že tomu bude rozumieť. Vždy sme si rozumeli.

Nezaklopala som. Mala som, ale neurobila som to. Dvere som len otvorila a vbehla dnu dúfajúc, že tam bude. Bol tam. Bozkával nejakú ženu a nebola to mama.

Hľadela som raz na jedného a potom na druhého. Snažila som sa presvedčiť samu seba, že možno bol tento vzťah nový, že sa začal len pred dvoma dňami. Ale to bolo, samozrejme, hlúpe. Nebol to prvý bozk a ani posledný. Ten bozk dokazoval, že ich vzťah mal históriu. Bol to jeden z mnohých bozkov, ktoré zlomili našu rodinu, zlomili mamino srdce a zlomili aj to moje.

Otec si prešiel dlaňou po tvári. „Evie, srdiečko,“ ozval sa. „Neklopala si.“

Nie som si istá, či to malo byť pokarhanie.

Keď nám s mamou oznámili, že sa rozvádajú, povedali, že sa odcudzili. Že sa stále majú radi a majú radi aj nás. Ale bolo to klamstvo. Dôvod, prečo nás otec opustil, stál presne tam, mal na sebe nefritovozelené šaty, v ušiach veľké okrúhle náušnice a prsty si pritláčal na pery, akoby to malo vymazať, čo som videla.

Ustúpila som od nich a rozbehla sa cez dvere, po chodbe a dolu schodiskom, až kým som nebola von. Otec na mňa volal,

no čo mohol povedať? Neexistovalo absolútne nič, čo by mohol povedať.

V ten večer mi mama povedala, že volal otec a prezradil jej, čo sa stalo. Tvrdila, že ju mrzí, že som to musela vidieť. Prosila ma, aby som to Danice nehovorila. Povedala, že to už nikdy nechce rozoberať.

Starej pani nič také, samozrejme, nepoviem. Namiesto toho vopchám do malej knižnice aj posledné knihy. Keď sa na ňu pozriem, vyzerá, že so mnou súcití, akoby začula všetky tie nevysslovené myšlienky.

Zatvorím dvierka. „Tak si užite čítanie,“ poviem.

Ukáže na knižnicu. „Žiadnu si nevezmeš, zlatko? Pravidlo je, že jednu knihu daruješ a nejakú si vezmeš.“

„Nie je tam žiadna, ktorú by som si mohla zobrať,“ odoviem.

„Naozaj? Som si istá, že niekto tam nedávno nejakú knihu nechal.“

Opäť otvorím dvierka a v zadnom ľavom rohu pohľadom nájdem knihu, o ktorej hovorí.

Volá sa *Môj prvý tanec*. Je to tenká kniha v brožovanej väzbe, strany má zničené vodou a niektoré majú zahnuté rohy. Pod názvom je jednoduchá kresba dvoch párov stôp oproti sebe.

Listujem v knihe a čítam si názvy kapitol: *Salsa, Bachata, Valčík, Tango, Merengue, Swing zo západného pobrežia, Lindy hop*. Každý tanec má vlastné očíslované diagramy so šípkami, ktoré ukazujú od jedného páru stôp k druhému.

„Asi by som ju mala nechať pre niekoho, kto sa chce naučiť tancovať,“ poviem a chystám sa ju odložiť naspäť.

„Ten niekto môžeš byť ty, zlatko.“ Pristúpi bližšie. „Trvám na tom,“ povie.

Zdá sa, že je pre ňu naozaj dôležité, aby som si knihu vzala a odložila do batoha. „Rada som vás spoznala,“ poviem, keď nasadnem na bicykel.

„Ja teba tiež,“ odpovie žena. „Dávaj na seba pozor.“

Na konci ulice sa otočím, aby som jej zakývala.

Ale keď sa obzriem, už tam nie je.

* * *

Prejdem ďalšie dve ulice, kým si uvedomím, že mierim na východ, namiesto na západ, kde bývame. Ako som sa mohla pomýliť? Zastavím na kraji cesty a skontrolujem telefón. Už je po tretej. Túlam sa už štyri hodiny. Zaškvírka mi v žalúdku, akoby si aj žalúdok práve uvedomil, že je neskoro.

Vyberiem sa domov cestou bez pekných výhľadov, bicyklujem rýchlo, no opatrne. Vodiči v L. A. sa niekedy správajú, akoby cyklisti neexistovali. Zamknem bicykel a prejdem za roh smerom k bytu. Na verande stoja Danica a Ben. Ani netušia, že som pár metrov od nich, pretože sú zaneprázdnení zíraním si do očí.

Sú veci, ktoré vidieť nepotrebuje. Napríklad to, ako sa vaša mladšia sestra bozkáva. Práve sa chystám odkašľať si a zachrániť nás obe od tej traumy, ale skôr ako to stihnem, nahne sa a pobožká ho.

Pred očami mám odrazu tmú, ako tesne predtým, než sa začne film.

A vidím.

4. KAPITOLA

Danica a Ben

Vidím Danicu v našej školskej jedálni. Sedí obklopená kamarátmi pri svojom zvyčajnom stole. V jedálni je ako obvykle rušno. Niektoré decká sa rozprávajú, jedia, smejú. Niektoré – tie, ktoré sú stále osamelé – sa nerozprávajú a nesmejú. Danica žiari v ostro-ružovom outfite, ktorý bol pravdepodobne kedysi niečimi šatami na stužkovú.

Z pravej strany niekto prisunie svoju tácku a narazí do tej jej. Na druhej strane tácky je Ben, ktorý sa na ňu usmieva.

„Premýšlal som, že by som ťa pozval na rande,“ prehovorí.

„Nemáš náhodou priateľku?“ opýta sa Danica.

„Už nie,“ odpovie a nakloní sa bližšie. „Keby som ťa fakt pozval, čo by si odpovedala?“

Nakloní sa k nemu tiež. „Musíš sa najprv naozaj opýtať, ak to chceš vedieť.“

„Chceš ísť so mnou na rande?“

„Jasné,“ povie. „Prečo nie?“

Vidím tento moment, ako sa bozkávajú na verande, akoby ich nikto nevidel.

Vidím Danicu na pláži, okolo nej ohniská a okolo tých ohnísk jej kamarátov, ktorí sa zabávajú, zohrievajú si ruky a tváre alebo len sledujú iskričky odlietajúce z ohňa. Potkýna sa na piesku a kráča preč. V očiach má nepokoj, niečo hľadá. Prejde okolo záchranárskej veže s číslom dvadsaťtri a potom dvadsaťštyri. Pri veži dvadsaťsedem nájde Bena, ale nie je sám. Bozkáva sa so svojou expriateľkou, ktorá zrejme nakoniec nie je ex.

Vidím Danicu, ako leží sama vo svojej izbe na posteli. Prechádza sociálnymi sieťami, maže fotky, posty a komentáre. Zmení si status vzťahu na „nezadaná“. Ruší „páči sa mi to“ a sledovania, až kým nevymaže všetky dôkazy o tom, že niekedy chodila s Benom.

5. KAPITOLA

Táborák

Vízia sa skončí a opäť zaostrím na skutočný svet. Som späť, kde som bola, stojím na chodníku pred naším bytom.

Danica a Ben stále stoja na verande, no už sa nebozkávajú. Obaja na mňa zízajú.

Ben vyzerá zmätene.

Danica vyzerá nahnevane. „Čo to, doriti, robíš, Evie?“ dožaduje sa a s dupotom zíde po schodoch. „Prečo na nás čumíš ako nejaká úchyláčka?“

Stojí rovno predo mnou, dostatočne skutočná na to, aby som sa jej dotkla. Nie je to halucinácia. Ale nedokážem sa zbaviť vidiny Danicy v jedálni a na pláži, a samej v izbe, keď maže svoju históriu s Benom.

„Ja... čože?“ opýtam sa a trochu sa mi točí hlava.

Asi sa aj zakolíšem, pretože pristúpi bližšie. Výraz sa jej zmení z otráveného na ustráchaný. „Si v pohode?“

„Hej, len... neviem. Stala sa mi najdivnejšia vec...“

„Mali by sme ísť dnu,“ povie.

„Zabudla som sa naobedovať,“ poviem, keď ma vedie do bytu. „A potom som veľmi rýchlo bicyklovala domov.“

Pomôže mi pomaly dôjsť ku gauču. „Asi by som mala zavolať mame,“ povie.